

РЕПОРТАЖЪ

Днесъ вѣтрътъ изъ улицитѣ хлипа,
а слънцето поглежда и се смѣе.
Единъ хлапакъ, облѣченъ въ нова дрипа,
припича се на слънчице и пѣе.

Животътъ днесъ е толкова различенъ —
по сѣщество, по форма и по нрави.
Единъ — яде, другъ — спи като добиче,
а третъ — изъ столичната калъ се дави.

Единъ следъ другъ се нижатъ днитѣ
и въ своя низъ денътъ е гадно зрѣнце,
а тебе ту задавятъ те мъглитъ,
ту падашъ въ снѣгъ, ту грѣйне те пѣкъ слънце.

Така вървимъ изъ пѣтя на прогреса,
но дяволътъ на другаде ни тика.
Свѣтътъ шуми и сякашъ че въ процеса
на тоя шумъ се ражда страшна клика.

Прехвърчатъ самолети съ дипломати
и влаковетѣ тракатъ съ политици.
Отъ речове и шумъ кипи земята
и скърцатъ разни оси, разни спици.

✱

Живѣемъ днесъ, кажи-речи, безъ скука,
че всѣки день по-смѣшничѣкъ се ражда,
но намъ въ главитѣ още ни поука,
ни умъ, ни съвѣсть нѣкаква дохажда.